



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7251/2021
12.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужила АА, ББ и ВВ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Стеван Протић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Ненад Бабић, адвокат из ... и као правног следбеника иза пок. ДД, бив. из ..., ради утврђења по тужби и противтужби, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1679/21 од 22.06.2021. године, у седници одржаној 12.05.2022. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог-противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1679/21 од 22.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 14909/12 од 25.02.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог туженог којим је тражио да се са овим поступком застане до правноснажног окончања поступка по тужби од 21.02.2020. године, поднетој Трећем основном суду у Београду. Ставовима другим и трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужила, па је утврђено да заоставштину пок. ЂЂ, бив. из ... у односу на изграђено ванкњижно стање непокретности чини право сувласништва на 1150/10000 идеалних делова на непокретности – породичне стамбене зграде структуре -2, -1, Пр+Сп+Пк, која се налази у ул. ... и ..., изграђена на кат.парц ... КО ..., уписана у лист непокретности ... КО ..., као зграда бр. 2 Пр+Сп, што представља ½ идеалних делова стана површине 95 м² на првом спрату и ½ идеалних делова гараже која се налази са десне стране гледано са улице, у сутерену исте зграде и права коришћења 1150/1000 идеалних делова кат.парц. ..., површине 1 ар 28 м² земљишта под зградом уписана у лист непокретности ... КО ..., потребне за редовну употребу описане непокретности и тужбени захтев тужиле ВВ и утврђено да је по основу стицања у брачној заједници са пок. ЂЂ стекла право сувласништва на 1150/10000 идеалних делова на наведеним непокретностима и право коришћења 1150/1000 идеалних делова кат.парц. ..., а што је тужени-противтужилац дужан да призна и трпи да се овај део издвоји из заоставштине пок. ЕЕ, бив. из ..., па је издвојено из заоставштине пок. ЕЕ, бив. из ... у односу на наведене непокретности 2300/10000 идеалних делова (све ближе описано у ставовима другом и трећем изреке). Ставом четвртим изреке, одбачена је тужба у делу којим су тужиле тражиле да заоставштину пок. ЂЂ, бив. из ... представља право сувласништва и право коришћења на 29/100 идеалних делова на непокретностима ближе наведеним у овом ставу изреке, све у

односу на укњижено стање непокретности. Ставом петим изреке, одбачена је тужба тужиле ВВ, којим је тражила да се утврди право власништва по основу стицања у брачној заједници на 29/100 идеалних делова на непокретностима ближе наведеним у овом ставу изреке, а све у односу на укњижено стање непокретности. Ставом шестим изреке, усвојен је противтужбени захтев туженог, па је утврђено да је на основу градње ванкњижни носилац права сусвојине на 3900/10000 идеалних делова на непокретностима ближе наведеним у овом ставу изреке, што представља 1/1 стана у поткровљу и 1/1 просторија у сутерену и просторија ближе наведених у овом ставу изреке, као и носилац права коришћења на 3900/10000 идеалних делова кат.парц. бр. ..., па је овај део издвојен из заоставштине пок. ЕЕ. Ставом седмим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тужени тражио да се утврди да је по основу свог доприноса у увећању имовине оставиоца пок. ЕЕ ванкњижни носилац права својине са $\frac{1}{2}$ идеалног дела на непокретностима ближе наведеним у овом ставу изреке, као и искључиви носилац права коришћења на кат.парц. бр. ... и да се овај део издвоји из заоставштине пок. ЕЕ. Ставом осмим изреке, усвојен је противтужбени захтев туженог и утврђено да заоставштину пок. ДД по основу стицања у брачној заједници са пок. ЕЕ, бив. из ... чини право сусвојине на 1400/10000 идеалних делова на непокретностима ближе наведеним у овом ставу изреке, а коју представља $\frac{1}{2}$ идеалног дела стана у приземљу и $\frac{1}{2}$ гараже у сутерену, те 1400/10000 идеалних делова кат.парц. бр. ..., те је наведени део издвојен из заоставштине пок. ЕЕ. Ставом деветим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тужени тражио да се утврди да заоставштину пок. ДД чини право сусвојине на $\frac{1}{4}$ идеалног дела непокретности ближе наведене у овом ставу изреке, као и право коришћења на кат.парц. бр. ... Ставом десетим изреке, одбијен је као преурађен противтужбени захтев туженог којим је тражио да се утврди да је по основу наслеђивања на основу тестаментa иза пок. ДД носилац права сусвојине на $\frac{1}{4}$ идеалног дела непокретности ближе наведене у овом ставу изреке која је изграђена на на кат.парц. бр. ..., као и право коришћења на наведеној парцели. Ставом једанаестим изреке, тужени је обавезан да тужиљама накнади трошкове поступка од 3.132.900,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Допунском пресудом Другог основног суда у Београду П 14909/12 од 25.12.2020. године, ставовима првим и другим изреке, одбијен је тужбени захтев, којим су тужиле тражиле да се утврди да заоставштину пок. ЕЕ, бив. из ... у односу на изграђено ванкњижно стање непокретности чини право сувласништва на 119/10000 идеалних делова на непокретностима ближе наведеним у овом ставу изреке, као и права коришћења на 119/10000 идеалних делова кат.парц. бр. ..., односно за разлику између траженог и досуђеног сувласничког удела из става другог изреке првостепене пресуде и тужбени захтев којим је тужиле ВВ тражила да се утврди да је по основу стицања у брачној заједници са пок. ЂЂ у односу на изграђено ванкњижно стање непокретности стекла право сувласништва на 119/10000 идеалних делова и право коришћења на 119/10000 идеалних делова на непокретностима ближе наведеним у овом ставу изреке, односно за разлику између траженог и досуђеног сувласничког удела из става трећег изреке првостепене пресуде. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог на 402/10000 идеалних делова права сусвојине и права коришћења на непокретностима ближе наведеним у овом ставу изреке, односно за разлику између траженог и досуђеног из става шестог изреке првостепене пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог којим је тражио да се утврди да заоставштину пок. ДД, по основу стицања у брачној заједници са пок. ЕЕ чини право сусвојине и право коришћења на 150/10000 идеалних делова непокретности

ближе наведеним у овом ставу изреке, односно за разлику између траженог и досуђеног из става осмог изреке првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1679/21 од 22.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог-противтужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу седмом изреке. Ставом другим изреке, одбијене су жалбе тужиља-противтужених и туженог-противтужиоца и потврђена допунска пресуда Другог основног суда у Београду П 14909/12 од 25.12.2020. године у ставовима првом, другом и трећем изреке. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке, тако што је утврђено да заоставштину пок. ЂЂ у односу на изграђено ванкњижно стање непокретности чини право сувласништва на 1000/10000 идеалних делова на непокретности ближе наведеним у овом ставу изреке, што представља по 1/3 идеалних делова стана површине 95 м² и гараже која се налази са десне стране гледано са улице у сутерену исте зграде, као и права коришћења 1000/10000 идеалних делова предметне катастарске парцеле, а што је тужени дужан да призна и трпи да се овај део издвоји из заоставштине пок. ЕЕ, бив. из ..., док се за преостали сувласнички удео од 150/10000 на предметним непокретностима тужбени захтев тужиља одбија. Ставом четвртим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је утврђено да је по основу стицања у брачној заједници са пок. ЂЂ у односу на изграђено ванкњижно стање непокретности тужиља ВВ стекла право сувласништва на 1000/10000 идеалних делови на непокретности – породична стамбена зграда ближе описана у овом ставу изреке, као и право коришћења на 1000/10000 идеалних делова кат.парц. бр. ..., потребне за редовну употребу описане непокретности, што је тужени дужан да призна и трпи да се овај део издвоји из заоставштине пок. ЕЕ, па је издвојено из заоставштине у односу на изграђено ванкњижно стање непокретности 2000/10000 идеалних делова на наведеној непокретности, што представља 2/3 стана површине 95 м² на првом спрату описане непокретности и 2/3 једне гараже која се налази са десне стране гледано са улице у сутерену исте зграде, као и право коришћења 2000/10000 идеалних делова кат.парц. бр ..., потребне за употребу описане непокретности, док је одбијен тужбени захтев тужиља за преостали сувласнички удео од 150/10000 на предметним непокретностима. Ставом петим изреке, преиначена је пресуда Другог основног суда у Београду П 14909/12 од 25.02.2020. године у ставу деветом изреке, допуњене допунском пресудом истог суда П 14909/12 од 25.12.2020. године у ставу четвртм изреке, тако што је утврђено да заоставштину пок. ДД по основу стицања у брачној заједници са пок. ЕЕ чини право сусвојине на још 650/10000 идеалних делова предметне породичне стамбене зграде, те право коришћења са уделом од 650/10000 идеалних делова кат.парц. бр 6479 (преко утврђеног удела од 1400/10000 ставом осмим изреке, односно укупно 2050/10000 удела), те је наведени део издвојен из заоставштине пок. ЕЕ, док је одбијен противтужбени захтев туженог у преосталом делу између укупно досуђеног удела од 2050/10000 до траженог удела од 1/4, односно за утврђење сувласничког удела од 450/10000 на предметној непокретности. Ставом шестим изреке, преиначено је решење о трошковима садржано у ставу једанаестом изреке и одлучено да свака странка сноси своје трошкове првостепеног и другостепеног поступка. Ставом седмим изреке, утврђено је да је жалба туженог повучена у делу којим је изјављена против става првог и десетог изреке првостепене пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију позивајући се на члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Оцењујући дозвољеност ревизије, применом члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), а у вези члана члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ број 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају тужба ради утврђења поднета је 27.09.1999. године, а противтужба 19.10.1999. године. Делимичном пресудом Петог општинског суда у Београду П 2167/99 од 01.10.2007. године усвојен је тужбени захтев тужиља, а пресудом Округног суда у Београду Гж 3643/08 од 15.05.2008. године, укинута је првостепена пресуда и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање. Правноснажна пресуда донета је 22.06.2021. године. У тужби као ни у противтужби није означена вредност предмета спора, као ни у поднеску од 30.11.2015. године (којим је прецизиран тужбени захтев) и поднеску од 26.11.2015. године (којим је прецизиран противтужбени захтев), нити је то учињено до окончања поступка пред првостепеним судом али је одређена судска такса на првостепену пресуду од 35.300,00 динара (по тужби) и од 39.300,00 динара (по противтужби).

У конкретној правној ствари се ради о спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, при чему вредност предмета спора није одређена ни у тужби, ни у противтужби, а ни током поступка. Такса на првостепену пресуду одређена у висини од 35.300,00 динара (по тужби) и од 39.300,00 динара (према такси одмереној 10.08.2020. године) за противтужбу. Према становишту Врховног касационог суда, када вредност предмета спора није означена у тужби нити је означена или утврђена накнадно до правноснажног окончања поступка, вредност предмета спора се утврђује према одређеној, односно наплаћеној судској такси. Таксеном тарифом – тарифни број 1. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94...95/18), прописано је да се такса у износу од 35.300,00 динара плаћа за тужбу према вредности предмета спора од 600.000,00 динара, а у износу од 39.300,00 динара за тужбу према вредности предмета спора од 1.000.000,00 динара.

Имајући у виду да се у овој правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени и противтужбени захтеви односе на неновчано потраживање, у коме је правноснажна одлука донета после 31.05.2014. године, и у коме је такса на првостепену пресуду одређена у износу који одговара вредности предмета спора од 600.000,00 динара по тужби, односно од 1.000.000,00 динара по противтужби, што представља износ који не прелази динарску противвредност 40.000 евра на дан преиначења тужбе од 30.11.2015. године, односно 26.11.2015. године, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

Чињеница да је другостепени суд делимично преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака није од утицаја на оцену дозвољености ревизије, јер се члан 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) на конкретни случај не може применити, будући да је парница покренута пре 01.02.2012. године.

На основу изнетог, применом члана 404. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић